

ואילו דבר שמצותו בלילה — כשר כל הלילה.

נמרא:

מנלן דכל היום כשר לקריאת המגילה?

דאמר קרא: "והימים האלה נזכרים ונעשים".

לקריאת החלל — מנלן?

דכתיב: "ממזרח שמש עד מבואו מהולל שם ה'". משמע — כל היום. מזריחת השמש — עד שקיעתה¹¹⁸.

רב יוסף אומר: מהאי קרא ילפינן לקריאת ההלל, דכתיב: "זה היום עשה ה'".

ולנטילת לולב — מנלן?

דכתיב: "ולקחתם לכם ביום הראשון".

ולתקיעת שופר — דכתיב: "יום תרועה יהיה לכם".

ולמוספין — דכתיב בהו: "דבר יום ביומו".

ולתפלת המוספין — דכמוספין שויה רבנן, ומוספין הא ילפינן להו לעיל מקרא.

ולוידוי פרים — דיליף "כפרה" — "כפרה" מיום הכפורים.

דתניא גבי יום הכפורים: כתיב: "וכפר בעדו

ובעד ביתו" — בכפרת דברים הכתוב מדבר [במס' יומא מבואר, דעל כרחך מיירי בכפרת דברים ולא בכפרת דמים, דהא כתיב בתריה: "ושחט את פר החטאת", למדנו שעדיין לא נשחט הפר]. וכפרה — ביממא הוא, דכתיב: "ביום הזה יכפר עליכם", אלמא כפרתו ביום היא.

שנינו במשנתנינו: ולוידוי מעשר וכו'.

מנלן דזמנו כל היום?

דכתיב בוידוי מעשר: "ואמרת לפני ה' אלהיך בערתי הקדש מן הבית", וסמיך ליה: "היום הזה ה' אלהיך מצורך".

שנינו במשנתנינו: לסמיכה ולשחיטה.

מנלן?

דכתיב: "וסמך ושחט", וכתיב בה בשחיטה: "ביום זבחכם".

ולתנופה — דכתיב: "ביום הניפכם את העומר".

ולחגשה — דאיתקש לתנופה. דכתיב: "ולקח חכהן מיד האשה את מנחת הקנאות והניף וחקריב". והך הקרבה — הגשה היא, דאי אפשר לומר דהיינו הקטרת הקומץ, דהא כתיב בתריה: "וקמץ והקטיר".

ולמליקה, ולקמיצה, ולחקטרה, ולהזיה — דכתיב: "ביום צוותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם". חזינן דהקרבת קרבן

שיספור ביום בלא ברכה.

וכן פסק השו"ע סי' תפ"ט ס"ז. וכתב שם המ"ב [סקל"ד] דהיינו דווקא באותו יום, אבל מכאן ואילך — יספור בברכה, ולא הוי כדילג

יום אחד לגמרי, שאינו סופר שוב בברכה.

118. הקשה הרש"ש, אם כן, היאך קורין את ההלל בליל פסח?